

Ежътъ заобиколилъ капана, погледналъ отъ тукъ, погледналъ отъ тамъ, но нѣмало какъ да ѝ се помогне. Това той далъ на лисицата този съвѣтъ: — Прѣстори се прѣдъ пждаря на мъртва, а послѣ е лесно да се избѣга.

Така сторилъ и тя. Дошълъ пждарьтъ и като видѣлъ мъртвата лисица, отворилъ капана, подритналъ я настрани и се заловилъ да заложи отново клопката. Ку-

ма лиса това и чакала, плюла си на краката и бѣжъ кждѣто ѝ очитѣ видятъ.

На край гората я чакалъ ежътъ. Събрали се тѣ отново и тръгнали заедно да се тѣшатъ и да дѣлятъ добро и неслуки. Минало врѣме, кума лиса позабравила първата бѣда и повела бае

ежа пакъ къмъ лозята. Но, паренъ каша духа, и кума лиса оставила сега ежътъ да върви напредъ, а тя слѣдъ него. Още не били влѣзли въ лозето, ето ти пакъ бѣда: бае ежко съ двата крака въ капана.

Съ сълзи на очи бае ежо почва да се моли на кума лиса да му помогне съ своитѣ хитрости и го спаси отъ явна смъртъ. Усмива се лукаво кума лиса, па му дума на подбивъ:

— Та кой ти е кривъ. Нали искашъ ти да си пръвъ, сега прави каквото знаешъ, азъ бързамъ. Вижъ че се задалъ отъ нѣкждѣ пждарьтъ, та и азъ да си пострадамъ за права-правдина! — подвила тя опашка и си тръгнала къмъ гората.

